

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: Š. V., sídlem P. V. 14, P. 4, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou, sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2014, č. j. MF-46235/2014/1603-2/1883,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla snížena pokuta, jež mu byla uložena rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), a to na výši 70.000,- Kč. Žalobce měl jako provozovatel taxislužby překročit maximální úředně stanovenou cenu tím, že zákazníkovi při přepravě v Praze účtoval částku 680 Kč za cestu, za niž byl oprávněn účtovat maximálně 162 Kč.

Žalobce namítá, že správní orgány vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobce po celou dobu řízení setrvává na své skutkové verzi, že měl po dobu jízdy zapnutý taxametr, na základě něž žádal od cestujících cenu 162,- Kč. To prokazuje i účtenka, kterou žalobce předložil. Cestující, která platila, mu však předala částku 700,- Kč s tím, že si má ponechat celou částku. Dle názoru žalobce jsou svědecké výpovědi

cestujících nedůvěryhodné, neboť svědkyně uvedly, že taxametr byl vypnutý, avšak již v kontrolním protokolu jsou uvedeny údaje, které taxametr měří. Tvzení správních orgánů, že žalobce zajistil, aby zobrazovač taxametru nebyl zapnutý, nebylo prokázáno, přičemž žalobcův taxametr je funkční a řádně zkontrolovaný.

Žalobce též upozorňuje, že svědkyně si dle jeho názoru nepamatovaly detailní údaje o jízdě, například kdo kde ve voze seděl a jaké bankovky byly použity k platbě. Dále nebylo prokázáno, zda cestující byly skutečně zaměstnankyně správního orgánu I. stupně, jakým způsobem mu vyúčtovali zaplacené jízdné a proč při jízdě předstíraly, že jsou cizinky. Při výkonu státní kontroly byly povinny užívat úředního, tedy českého jazyka. Taktéž nebylo prokázáno, že by žalobce měl ve voze tabulku s předem stanovenými cenami, kterou měl cestujícím před jízdou ukazovat; fotografie ve spise neprokazuje, že se tato tabulka nacházela v žalobcově voze. Správní orgány se též nevypořádaly s žalobcovým tvrzením, že úředník provádějící kontrolu po jízdě na něm měl požadovat vrácení zaplaceného jízdného s tím, že se bude jednat o polehčující okolnost ve správním řízení.

Vadu správního rozhodnutí I. stupně žalobce spatřuje v nedostatečném popisu skutku. Chybí dle jeho názoru především údaje o cestujících, o tom, zda jsou zaměstnanci správního orgánu I. stupně, a o existenci dokladu o zaplacení z taxametru. Skutek je tedy popsán tak, že je zaměnitelný s jiným.

Konečně žalobce namítá, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši uložené pokuty. Žalovaný pouze uvedl, že ukládá nejvyšší možnou výši pokuty dle judikatury správních soudů, aniž by zkoumal majetkové a rodinné poměry žalobce. Taktéž pominuly, že byl žalobce v souvislosti se svým podnikáním trestán poprvé. Pro případ, že soud neshledá důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhuje, aby přistoupil alespoň k moderaci výše pokuty. Uvádí především, že základ jeho daně činil za rok 2013 pouze 36.262,- Kč, přičemž splácí hypotéku na byt, platí výživné na dceru a poplatky související s bydlením. Žalobce napadá i výrok, kterým mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení, neboť tento výrok není nijak odůvodněn. Žalobce jednal v souladu s právními předpisy, a tedy správní řízení nezapříčinil.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že bylo svědeckými výpověďmi cestujících jednoznačně prokázáno, že žalobce za jízdu požadoval vyšší cenu, než umožňují cenové předpisy. Figuranti, kteří s žalobcem cestovali, jsou externími spolupracovníky správního orgánu I. stupně; jejich konkrétní vztah a způsob vyúčtování cesty je pro správní řízení irelevantní. Samotná cesta nepředstavovala kontrolní činnost ani jiný postup správního orgánu, a tedy se na něj příslušné procesní předpisy nevztahují. Pokud jde o výši uložené pokuty, uvádí žalovaný, že uložil pokutu v takové výši, která dle judikatury Nejvyššího správního soudu nezakládá pochybnost o tom, zda může mít likvidační účinek. Jelikož žalobce ohledně svých majetkových poměrů ničeho netvrdil, nebyl důvod je posuzovat.

Ve věci se dne 9. 8. 2017 konalo ústní jednání, při kterém soud provedl důkazy, které navrhoval žalobce k prokázání svých majetkových poměrů. Jednalo se o žalobcovo přiznání k dani z příjmů za rok 2013, z něhož vyplývá, že v tomto roce tvrzený základ žalobcovy daně z příjmů činil 36.262,- Kč; jednalo se o příjem z podnikání; jiné příjmy žalobce dle přiznání neměl. Z vyrozumění Úřadu městské části Praha 4, odboru

živnostenského, ze dne 10. 7. 2013 se podává, že žalobce provozování své živnosti obnovil po přerušení dne 1. 8. 2013. Žalobce též předložil „čestné prohlášení“, v němž uvádí, že splácí hypotéku na byt ve výši 490.000,- a dále výživné ve výši 5.000,- Kč na svou dceru. Z výpisu SIPO za měsíc duben 2014 vyplývá, že žalobce platí poplatky související s bydlením ve výši 1.670,- Kč měsíčně. Taktéž žalobce předložil sdělení Územního pracoviště Pražské správy sociálního zabezpečení Praha 3, dle něž je povinen hradit zálohy na pojistné ve výši 1.890,- Kč.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Cestující A. K., Z. K., K. N. a H. V. dle oznámení o poskytnuté přepravě vykonaly dne 6. 11. 2013 cestu s žalobcem z Hlavního nádraží do ulice Štupartská, Praha 1. Uvedly, že hovořily anglicky, přičemž jim žalobce před jízdou ukázal ceník a sdělil, že cesta bude stát 680,- Kč. Tuto cenu též po jízdě požadoval; cestující zaplatily celkem 700,- Kč. Taxametr nebyl během jízdy zapnutý, cestující nepožadovaly stvrzenku.

Z protokolu o cenové kontrole ze dne 6. 11. 2013, č. C/20131106/1/Fk, vyplývá, že bezprostředně po jízdě byl žalobce schopen předložit účtenku z taxamtru na cenu 162,- Kč. Žalobce do protokolu uvedl, že popis cesty dle oznámení o přepravě se nezakládá na pravdě; taxametr byl zapnutý a žalobce požadoval pouze cenu 162,- Kč. Jako příloha k protokolu o kontrole je ve spisu fotodokumentace obsahující fotografie žalobcova vozidla, dokladů o podnikání a ceníku nadepsaného „PRICE LIST FOR CUSTOMER TRANSPORT SERVICE“. V tomto ceníku jsou uvedeny jednotlivé destinace spolu s pevně stanovenými částkami, mimo jiné i „STARÉ MĚSTO/OLD TAWN --- 680,- CZK“.

Oznámením ze dne 15. 1. 2014 správní orgán I. stupně zahájil řízení o uložení pokuty podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Žalobce se vyjádřil podáním ze dne 18. 2. 2014, v němž setrval na své skutkové verzi, dle níž se skutek, který je mu kladen za vinu, nestal, neboť žalobce požadoval cenu dle taxamtru. Ke svým majetkovým poměrům žalobce neuvedl ničeho.

Dne 14. 3. 2014 byl proveden výslech všech čtyř cestujících, které vypověděly v zásadě totéž, co bylo uvedeno v jejich oznámeních o přepravě. Uvedly, že taxametr dle jejich názoru nebyl zapnutý, protože na něm nic nebylo vidět. Řidiči byla zaplacená částka 700,- Kč a stvrzenka nebyla požadována, tedy ani vydána.

Ve spise je založen též protokol o kontrole ze dne 7. 4. 2011, č. T/20110407/1/De, z něž se podává, že žalobce zakrýval při jízdě obrazovku taxamtru látkou, aby nebyla vidět.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 24. 4. 2013, č. j. MHMP 500221/2014, byl žalobce shledán vinným ze správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, za něž mu byla uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč. Deliktu se měl dopustit tím, že při jízdě dne 6. 11. 2013 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a požadoval částku 680 Kč za cestu, která mohla stát maximálně 162,- Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Správní orgán I. stupně měl z výpovědí svědkyň za prokázané, že jízda proběhla tak, jak uvedly. Postup, kdy správní orgán spolupracuje s figuranty, kteří předstírají, že jsou cizinci cestující vozem taxi, je v souladu se zákonem, a to dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81 (č. 1083/2007 Sb. NSS). Bylo nepochybně zjištěno, že taxametr byl během jízdy zapnutý, avšak na základě výpovědí svědkyň je zřejmé, že jeho obrazovka musela být neaktivní či nějakým způsobem zakrytá, například neprůhlednou páskou. Nic to však nemění na skutečnosti, že žalobce požadoval předem smlouvenou cenu 680,- Kč dle svého ceníku. Výši pokuty správní orgán I. stupně odůvodnil vysokou závažností žalobcova jednání, které poškozuje nejen zákazníky, ale i ostatní provozovatele taxislužby, kteří cenovou regulaci dodržují, a pověst hlavního města Prahy. Pokuta byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí, tedy ve výši 80.000,- Kč, avšak zároveň jde o dostatečně vysokou pokutu, aby odpovídala závažnosti žalobcova jednání.

Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí brojil odvoláním, v němž opět uplatnil obdobnou argumentaci jako dříve v řízení. Ani v odvolání netvrdil nic o svých majetkových poměrech.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 6. 2014, č. j. MF-46235/2014/1603-2/1883, byla výše uložené pokuty snížena na 70.000,- Kč; ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. I žalovaný považoval výpovědi svědkyň za věrohodné a prokazující rozhodné skutkové okolnosti. Záznam o přepravě z taxametru nemůže tyto výpovědi vyvrátit, neboť není důkazem o tom, jaká cena byla na cestujících skutečně požadována. Skutečnost, že figurantky hovořily anglicky, nehraje při posouzení případu roli, neboť neprováděly kontrolní ani správní řízení. Jejich pracovněprávní vztah se správním orgánem I. stupně není rozhodný.

S odůvodněním výše uložené pokuty se žalovaný v zásadě ztotožnil. Jelikož však neměl k dispozici žádné údaje o žalobcových majetkových poměrech, přistoupil ke snížení pokuty na částku 70.000,- Kč, která v obdobných případech dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, považována za dostatečně nízkou, aby nevzbuzovala pochybnosti o případném likvidačním účinku.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Žalobci byla uložena pokuta za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, dle něž se podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že „nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1“. Žádné námitky týkající se právního posouzení věci žalobce neuplatnil.

Nejprve soud posoudil, zda byl dostatečně specifikován skutek, jehož se měl žalobce dopustit. S žalobcem se lze ztotožnit, že skutek musí být popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným a aby z něj vyplývalo naplnění všech prvků skutkové podstaty deliktu, jenž měl být spáchán. V nyní posuzovaném případě však výrok prvostupňového rozhodnutí tyto požadavky splňuje. Klíčovými údaji jsou totiž datum a trasa jízdy, a dále částka, kterou žalobce za jízdu požadoval oproti maximální ceně, kterou připouští cenové

předpisy. Tyto údaje v popisu skutku přítomny jsou. Pro posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt, jakož i pro nezaměnitelnost skutku jsou pak zcela irelevantní další údaje, jejichž nepřítomnost žalobce správnímu orgánu I. stupně vytýká, jako například jména cestujících, jejich vztah ke správnímu orgánu I. stupně, nebo skutečnost, že žalobce vytiskl záznam o přepravě z taxametru. Tento žalobní bod tedy důvodný nebyl.

Dále se soud zabýval otázkou, zda nebyly porušeny procesní předpisy, když figurantky při kontrolní cestě hovořily anglickým jazykem. Postup, kdy správní orgán za pomoci externích spolupracovníků, kteří jsou cizinci, anebo to předstírají, zjišťuje, jaké ceny řidič taxi služby požaduje, je v souladu se zájmem na zjištění skutečného stavu věci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS, „[p]raxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“ Tyto závěry v poslední době potvrdil též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39.

Samotná skutečnost, že správní orgán I. stupně odhalil protizákonné jednání žalobce na základě spolupráce s figurantkami předstírajícími, že jsou cizinky, tedy nepředstavuje vadu řízení. Samotná kontrolní činnost správního orgánu začala až po přepravě, kdy úředník správního orgánu I. stupně požadoval v souladu se zákonem o cenách, aby žalobce předložil relevantní doklady. O této kontrole byl řádně sepsán protokol. Cestující byly ve správním řízení řádně vyslechnuty jako svědkyně, přičemž žalobci bylo umožněno se těchto výsledků zúčastnit a klást svědkyním otázky, čehož ve dvou případech využil. Další okolnosti, jako například jaký přesně je vztah mezi figurantkami a správním orgánem I. stupně či jak jim bylo proplaceno zaplacené jízdné, již pro posouzení žalobcovy viny nejsou podstatné. Soud tedy konstatuje, že ze správního spisu neplyne nic, na základě čeho by bylo možno jízdu figurantek a následnou cenovou kontrolu posoudit jako vadnou.

Soud proto přistoupil k posouzení zjištěného skutkového stavu. Mezi žalobcem a žalovaným je nesporné, že žalobce měl během jízdy zapnutý taxametr, z něhož pořídil záznam o přepravě, dle něž cena přepravy činila 162,- Kč. Též je mezi stranami nesporné, že žalobce přijal od cestujících částku 700,- Kč. Žalobce však tvrdí, že požadoval cenu dle záznamu o přepravě a zbytek částky tvořilo spropitné.

Soud ve shodě se správními orgány považuje za stěžejní a přesvědčivý důkaz žalobcova jednání jednak výpovědi svědkyň, jednak ceník s předem stanovenými cenami, který byl u žalobce objeven při kontrole bezprostředně následující po jízdě. Svědkyně jednoznačně vypověděly, že jim žalobce již před jízdou sdělil, že fixní cena za přepravu bude činit 680,- Kč dle jeho ceníku, a tuto částku též následně požadoval. Jejich svědectví je podpořeno právě tím, že se v žalobcově vozidle nacházel ceník, kde byla pro přepravu v rámci Starého Města stanovena právě cena 680,- Kč. Vnímání cestujících nemohlo být zkresleno ani tím, že komunikace probíhala v anglickém jazyce, neboť informace o

požadované ceně, navíc za použití písemného ceníku, vyžaduje jen zcela základní znalost jazyka.

Je pravdou, že žalobce prokázal, že měl během jízdy zapnutý taxametr, avšak správní orgány tento rozpor s výpověďmi cestujících vysvětlily zcela realistickou možností, že byla jeho obrazovka neaktivní nebo nějakým způsobem zakrytá. Tato možnost byla potvrzena i skutečností, že se žalobce obdobné praktiky již v minulosti dle protokolu z kontroly provedené v roce 2011 dopustil. Věrohodnost svědkyň tedy zpochybněna nebyla, neboť si lze představit, že z jejich pohledu se taxametr jevil jako vypnutý. Otázka, zda byl taxametr zapnutý či viditelný, je sama o sobě pro posouzení žalobcovy viny nepodstatná, neboť rozhodující je, jakou cenu po cestujících ve skutečnosti požadoval. Nebylo tedy třeba prokazovat, že se údaje na taxamtru nezobrazovaly. Nerozhodná je též skutečnost, že na protokolu o kontrole jsou údaje z taxamtru uvedeny; protokol byl sepisován úředníkem správního orgánu I. stupně až po jízdě, a to na základě záznamu o přepravě, který žalobce předložil. Nejedná se tedy o důkaz, že cestující byly s údaji z taxamtru seznámeny.

Soud nepřistoupil ani na námitku, že fotografie přiložená k protokolu o kontrole neprokazuje, že byl ceník obsahující pevně stanovené částky za přepravu přítomen v žalobcově vozidle. Je pravdou, že z fotografie striktně vzato nevyplývá, kde byl ceník objeven. V kontextu ostatních fotografií žalobcova vozidla a dokumentů, které musely být ve vozidle přítomny, a dále v kontextu výpovědí svědkyň si však nelze představit, odkud by měl ceník pocházet, když ne ze žalobcova vozidla. Žádnou alternativní verzi v tomto ohledu žalobce nenabízí. Jediná možnost tedy je, že by úředník správního orgánu I. stupně spolu se čtyřmi svědkyněmi připravili rafinovaný plán založený na lživých výpovědích a falešném ceníku s cílem usvědčit žalobce ze správního deliktu, jenž nespáchal. Taková možnost se však jeví jako krajně nepravděpodobná a žalobce netvrdil nic, co by jí být rámcově nasvědčovalo.

Irelevantní je též skutečnost, že cestující po žalobci nevyžadovaly doklad o zaplacení, který jim též nebyl vydán. V tomto ohledu se svědkyně i žalobce shodují, a navíc se nejedná o otázku podstatnou pro správní delikt, z něhož byl žalobce viněn. Žalobci nebylo kladeno za vinu, že nevydal doklad o zaplacení, nýbrž že požadoval cenu vyšší, než jakou připouštějí právní předpisy. Nelze ani tvrdit, že by nepožadování dokladu o zaplacení svědčilo o nedůvěryhodnosti svědkyň, neboť lze předpokládat, že běžní turisté, za něž se cestující vydávaly, by takový doklad nepožadovali, čehož žalobce ostatně zřejmě zneužíval.

Nerozhodné jsou i další drobné nepřesnosti v kontrolním protokole či ve výpovědích svědkyň, kterými jsou početní chyba při výpočtu neoprávněného zvýšení ceny a nesprávné uvedení adresy ukončení cesty. Tyto nesrovnalosti byly jednoznačně vysvětleny v prvostupňovém rozhodnutí a nemohly nijak ovlivnit úsudek o spáchání deliktního skutku žalobcem. Už vůbec není zřejmé, proč žalobce správnímu orgánu I. stupně vytýká, že nevyslychal svědkyně ohledně zasedacího pořádku ve voze či konkrétních bankovek, kterými zaplatily. Skutečnost, že svědkyně žalobcovým vozem jely, a že mu zaplatily 700,- Kč, je mezi stranami nesporná, a tedy nemělo význam ohledně ní svědkyně vyslychat. Žalobce ostatně měl možnost se svědkyň na tyto okolnosti sám dotázat, neboť byl výslechům dvou z nich přítomen, ale této možnosti nevyužil. Stejně tak

je zcela nerozhodné žalobcovo tvrzení, že při provedení kontroly na něm měla být úředníkem požadováno zpět zaplacené jízdné. Žalobce neobjasnil, proč by tato skutečnost měla být pro posouzení věci jakkoliv podstatná.

Soud tedy uzavírá, že skutkové okolnosti byly správními orgány zjištěny řádně. Bylo prokázáno, že žalobce při přepravě požadoval cenu vyšší, než kterou umožňují cenové předpisy, a tím se dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách.

Dále soud přistoupil k posouzení uložené pokuty. Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách mohla být žalobci uložena pokuta v maximální výši 1.000.000,- Kč. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda správní orgány výši uložené pokuty dostatečně odůvodnily.

Předně nutno upozornit, že výše uložené pokuty odpovídá pouze 7 % maximální zákonné výše. Správní orgán I. stupně vyložil, ke kterým okolnostem především přihlédl: jednalo se o (i) poškození zákazníků, (ii) poškození ostatních přepravců a (iii) poškození dobré pověsti hlavního města Prahy. Za přítomnosti těchto přitěžujících okolností lze uloženou pokutu obecně hodnotit jako mírnou, a tedy beroucí v úvahu i další výslovně nezmníněné okolnosti svědčící v žalobcův prospěch, například že byl žalobce za podobný delikt sankcionován poprvé. Zdůvodnění sankce tedy soud považuje za dostatečné.

Dále bylo třeba posoudit, zda správní orgány pochybily, když nezjišťovaly majetkové poměry žalobce. Je pravdou, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, je správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, avšak pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat.

Žalovaný zcela případně upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, v němž byla posuzována situace ve všech podstatných okolnostech totožná s nyní projednávanou věcí. Žalobci, fyzické osobě provozující taxislužbu, byla uložena pokuta ve výši 70.000,- Kč za správní delikt související s jeho podnikáním (nepoužívání taxametru). Nejvyšší správní soud věc posoudil následovně:

„Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že aktuální judikatura správních soudů připouští zrušení správních rozhodnutí vydaných před vydáním rozhodnutí rozšířeného senátu i v situaci, kdy účastník řízení na likvidační charakter pokuty v řízení vůbec nepoukázal. Pro aplikaci této judikatury však pochybnost o možném likvidačním účinku sankce musí vyplývat ze skutečností známých správnímu orgánu ze spisu, popř. být zjevná z obecné výše stanovené pokuty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. května 2011 č. j. 2 Afs 32/2011 74 či ze dne 29. srpna 2011 č. j. 8 Afs 17/2011 85). Tak tomu však v nyní projednávaném případě nebylo, neboť stěžovatel nejen likvidační charakter pokuty nenamíтал, ale tato skutečnost nevyplývala ani z celkové výše uložené pokuty, ani z obsahu správního spisu.“ (bod 19 cit. rozsudku)

Ani v nyní projednávané věci k aktivaci povinnosti správních orgánů zabývat se žalobcovými majetkovými poměry nedošlo. Žalobce sám ve správním řízení o svých poměrech ani o likvidačním účinku pokuty nic nenamítal, a to ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč. Ve správním spise nebyly přítomny ani jiné podklady, které by ve správních orgánech mohly vyvolat pochybnost o tom, zda pokuta na žalobce může mít likvidační dopad. Výše uložené pokuty po snížení, tedy 70.000,- Kč, pak sama o sobě pochybnosti o likvidačním účinku nevyvolává, což vyplývá z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Lze předpokládat, že většina provozovatelů taxi služby nemůže být existenčně ohrožena výší pokuty, která odpovídá dvoj- až trojnásobku průměrné mzdy. V individuálních případech mohou být pochopitelně přítomny okolnosti zvláštního zřetele hodné, avšak nic takového žalobce v nyní projednávané věci v průběhu správního řízení netvrdil. Správní orgány tedy nepochybily, pokud žalobcovu majetkovou situaci z úřední povinnosti nezjišťovaly.

Konečně soud posoudil žalobcův návrh, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23 (č. 2672/2012 Sb. NSS), smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Proto v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36 (č. 2671/2012 Sb. NSS) plyne, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobci byla uložena pokuta v relativně nízké, byť ne zcela zanedbatelné výši. Sankce za správní delikt však musí být pro pachatele citelná, aby splnila svůj účel. Na rozdíl od správního řízení žalobce v řízení před soudem tvrdil, že uložená pokuta by na něj měla likvidační dopad a předložil k tomuto svému tvrzení i důkazy. Soud se však s tímto žalobcovým tvrzením neztotožnil.

Předně je třeba upozornit, že pokuta byla pravomocně uložena až dne 27. 6. 2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o odvolání. Proto by měl žalobce prokázat, že likvidační účinek mohl nastat vzhledem k jeho majetkové situaci v té době. Z předloženého daňového přiznání vyplývá, že jako podnikatel provozující taxi službu v hlavním městě měl ze svého podnikání od 1. 8. 2013 do 31. 12. 2013 zisk pouze 36.262,- Kč. Soud považuje za nepravděpodobné, že by žalobce měl pouze tak nízký příjem, jestliže sám uvedl, že splácí hypotéku ve výši 4.000,- Kč měsíčně, platí poplatky spojené s bydlením ve výši 1.670,- Kč, výživné na dceru ve výši 5.000,- Kč a zálohy na pojistné na sociální zabezpečení ve výši 1.890,- Kč měsíčně. Je vyloučeno, aby tyto a další běžné výdaje by byly hrazeny pouze z tvrzeného příjmu.

Nadto mohl žalobce své příjmy a výdaje prokázat podstatně věrohodnějšími způsoby, a to například výpisy z bankovních účtů, výpisy o splátkách hypotéčního úvěru atd. Namísto toho se opírá zejména o daňové přiznání a své čestné prohlášení. Jinými slovy, žalobce svá nepravděpodobná tvrzení prokazuje listinami, které opět obsahují jen jeho tvrzení. Neuvedl též, jakou hodnotu má být, na který splácí hypotéční úvěr, vůz, který pravděpodobně vlastní, případně zda vlastní další majetek. Soudu tedy nezbyvá, než

konstatovat, že žalobce neprokázal, že by pro něj pokuta ve výši 70.000,- Kč mohla mít likvidační dopad, a proto nebyly dány podmínky pro snížení uložené pokuty nebo pro upuštění od jejího uložení.

Konečně se soud zabýval žalobním tvrzením, že správní orgán I. stupně nedostatečně odůvodnil výrok o povinnosti zaplatit náhradu nákladů řízení. Správní orgán I. stupně případně odkázal na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, podle nějž správní orgán uloží účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost paušální částkou nahradit náklady řízení. Z předchozího odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl shledán vinným správním deliktem, a tedy že se dopustil porušení své právní povinnosti. Je zjevné, že tím zapříčinil řízení o uložení pokuty. Dalšího odůvodňování tedy k přezkoumatelnosti výroku o nákladech řízení nebylo potřeba, neboť aplikace § 79 odst. 5 správního řádu byla za daných okolností zcela nesporná. Ani tato žalobní námitka tedy není důvodná.

Protože žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení nebyl úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. srpna 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová